

MÉCS LÁSZLÓ:

VERSEK

BETLEHEM

Bajlátók sírják, hogy gyerekszoba
nélkül nőnek ma milliók a földön
s lelkükben lompos nyomor-farkasok
megölnék minden szív-zenét üvöltőn.

Amerikában ily gyerekszobák
mézén nőtt három milliomos úrfi
— s mégis bandába állt s kifinomult
kéjjel ment titkon ember holtra szűrni!

Jézus gyerekszobája hol volt? Mária
szűzlő szívében és a barmok alma
s az ől így lett virágot ihlető
szép Betlehem, hol kivirult a szalma.

A bajlódásban fejlődik az Erő
s az Erőn át eljutni az Örömhöz:
szép vágy, — de szívben hordja az Erőt,
ki több örömért az Egen dörömböz!

Gyerekszobánk volt az anyánk szíve,
ki Istennek sokat beszélt mirólunk,
s nekünk Istenről! Így lett Betlehem
szűrős szalmájú rossz szegénység-ólunk.

Mi is láttunk sok ember-bestiát,
bukott lányt, lelket, mely fertőbe lábol
s nem ártott nekünk: mert néztük anyánk
szívének szép betlehem-ablakából.

Az anyák szíve Betlehem legyen,
hol angyal-szárnyú imák be s kijárnak!
Ki szebb jövőt vár, járja útjait
a Csillag-néző Három Szent Királynak.

A FŐ A REND!

Az élet fája egy virágos
ággal benyúl és benevet
szobámba s asztalomra hullnak
akták, újságok, levelek,
estére megnő a szemétdomb,
a lelkem ül és elmereng
Jóbként, de reggel a cselédünk
kemény kézzel rendet teremt.

A Tavasz végigfut a földön,
szerelmek, szirmok és zenék
nyílnak ki merre lép, de őszre
a fákról hull a szép szemét.
A Föld egy színes szép szemétdomb,
az Ősz Jóbként ül s elmereng,
míg jó a Tél és katonásan,
kemény kézzel rendet teremt.

Az ember világtörténelme
vérből virágzó zűrzavar,
eszmékből, gyilkos háborúkból
papír lesz, könyv, színes avar.
A világ színes szemétdombján
a Vénség Jóbként ül s mereng
a hiúságok hiúságán
s jön a Halál s rendet teremt.

AZ EMBERFAJ NEM AKAR BOLDOG LENNI

A kutya megvész, hogyha jól megy dolga
és így jár Ádám ivadéka is,
van úgy, hogy Tündért csókol ez a balga
s el tudja egy varangyosbéka is
csábítani: elmegy békanyálat enni.
Az emberfaj nem akar boldog lenni!

A Tékozló Fiú folyton merengett,
untatta jószág, jó koszt, kerevet

s otthagya a családi csendet, rendet,
a sertésekkel moslékot evett.
A bűnös vágyak átkával beoltott
bús emberfaj nem akar lenni boldog!

Az asszony gyermek-lelkek orgonáján
zenél otthon, mint Szent Cecilia
— és egyszer titkos találkákra járván
szétzúzza kicsiny lánya, kis fia
feje fölött a kristálykék mennyboltot.
Az emberfaj nem akar lenni boldog!

A magyar nemzet élt a boldog béke
aranycsendjében, ám egy hajnalon
sárkánnyal kezdett csókolózni. Vége:
könny, láz, moslék, Kún Béla, Trianon!
Vértengerben gyöngy termett: a nagy Semmi.
Az emberfaj nem akar boldog lenni!

Igaz, van álmunk a közös Akolról,
de mindenféle fajta stréberek,
akarnokok törtek fel a pokolból
s szétverték mindég a jó emberek
nyáját, ne tudjon soha összemenni.
Az emberfaj nem akar boldog lenni!

Az Isten atyasági kotlósárnya
örökké vár, hí mindenkit Haza
s a felelet rá: bűn, börtön, kaszárnya.
S a boldog Isten bánat-halmaza
a Bibliánkban százszor felsikoltott:
az emberfaj nem akar lenni boldog!!

Mécs László